

i bort Naboland Norge, ligesom man ogsaa i Sverige arbejder paa at faa det samme frem. Smidlertid, Forslagsstillernes Hensigt var at naa til, at der fikredes de paagældende Arbejdere en Fridag om Ugen, og da Udvalget i al Almindelighed var enigt i denne Tanke, har denne Enighed faaet sit Udtryk i nærværende Forslags § 2, hvor det bestemmes: „De i Brød- og Kagebagerier, der drives, som Næring, befastigede Meehjælpere, Svende og Lærlinge, skulle hver Uge have et Fridagn, som skal tage sin Begyndelse Kl. 6 om Morgenen, og som mindst hveranden Gang skal begynde Søndag Morgen.“ Der gives saa dernæst den Bestemmelse, at Søndagen før Jul, Fastelavns Søndag, 1ste Paaskebadag og 1ste Pinsedag samt 1ste Juledag, naar den falder paa en Søndag, tilligemed de paa disse Søndage følgende Nætter kunne dog ikke kræves som Fridagn. Man har her taget Hensyn til, at inden for Bagerfaget anses de nævnte Dage i Almindelighed for at være dem, paa hvilke der er mest travlt i Brød- og Kagebagerier, og man derfor ikke har villet forlange disse som Fridage, selv om de maaste efter Tur burde være Fridage. Naar Sagen ordnes paa denne Maade, er det sikkert ingen Tvivl om, at dette ikke i væsentlig Grad vil gøre noget Afbræk i den almindelige Bagerivirksomhed. Der er endvidere for at lette denne Bestemmelse indført den Bestemmelse, at enkelte Forarbejder eller, om man vil, Efterarbejder kunne udføres i den Tid, hvori Arbejderne skulle have fri, nemlig Surlægning, Høvlægning, Dejlægning, Tørring af Slibbrød og Opstrygning af Ovne; men saadant Arbejde skal da henlægges enten til Fridagnets Begyndelse eller Slutning og maa ikke strække sig ud over 3 Timer. Virkningerne heraf ville altsaa blive for det Tilfælde, at Bagermestrene fuldt ud ville udnytte disse Bestemmelser i Loven, at der fikres de paagældende Arbejdere en Fritid, der vil udgøre 21 Timer, uafbrudt 21 Timer een Gang hver Uge, og jeg synes virkelig, at naar man tager Hensyn til Arbejdet i Bagerier, selv om man ikke er direkte kendt med det, maa man indrømme, at dette er et meget bestemt Krav paa Fritid, her ønskes gennemført for Arbejdernes Bestemmende. Lovforslaget, som det her foreligger, er tiltraadt af hele Udvalget, i hvilket der jo var repræsenteret forskellige politiske Afstygninger her i dette Ting, og dette giver mig derfor Haab om, at det maatte kunne lykkes at føre Forslaget igennem. Der har ikke, som jeg ogsaa nævnte ved Indbringelsen, været Beslighed til at konferere med den højtærede Minister

om Forslaget, hvilket skyldtes den Omstændighed, at Betænkningen blev særdisg paa et faa sent Tidspunkt af Samlingen, at man ikke mente, det vilde kunne føre til noget Resultat at anmode den højtærede Minister om en Konference. Jeg vil imidlertid haabe, at den højtærede Minister, som jo, da det oprindelige Forslag var til Behandling her, ikke stillede sig absolut afvisende, men ønskede nærmere Undersøgelse af forskellige Forhold, nu maa have overvejet disse saaledes, at han vil sige os sin Stilling til Forslaget, og jeg vilde meget henstille, om han vilde yde sin Assistance til, at dette lille Forslag kunde blive til Lov. Jeg er, som sagt, sikker paa, at det vilde være til stor Gavn for alle Arbejderne i Bagerierne, saavel de unge Mennesker som de voksne, og jeg er paa den anden Side ogsaa ret overbevist om, at der ikke fra Bagermestrenes, fra de næringsdrivendes, Side kan rettes nogen Indvending mod dette Forslag for, at det i nogen Maade vilde kunne vanskeliggøre deres Virksomhed, eller paaføre dem Udgifter, som de ikke vilde være i Stand til at bære. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Forslag.

Indenrigsministeren (Hørring):

Som allerede bemærket af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, har dette Forslag jo haft sin Forgænger her i det høje Ting. Saaledes som det nu foreligger, afviger det jo imidlertid meget væsentlig fra de tidligere fremstillede Forslag, og jeg skal udtale min Anerkendelse af, at det nu er fremkommet i denne stærkt modificerede Form. Saaledes som det foreligger, kan jeg slutte mig til de Tanker, som have fundet deres Udtryk i Forslaget baade i Forslagets § 1. og i Forslagets § 2, og naar jeg har nogen Betænkning ved det, gælder det kun Enkeltheder og kun Enkeltheder, som jeg er overbevist om, at vi, naar vi komme til nærmere at forhandle om dem, ogsaa kunne naa til Enighed om. Jeg skal altsaa meget gerne yde min Assistance til, at Forslaget kan blive fremmet gennem Rigsdagen og blive til Lov.

Rettelse.

Sp. 818, R. 15 f. n.: „er alt Aaleffikeriet kun begrundet“, læs: „er alt Aaleffikeriet kun begrænset“.